

IFUGAOERNES GRØNNE PARADIS

Rismarker har aldrig været mere spektakulære end i filippinske Banaue, hvor tusindvis af grønne terrasser kaldes **verdens ottende vidunder**

Svalerne flyver lystigt forbi terrassen på Banaues legendariske hotel, der er en kloning mellem "Ondskabens Hotel" og en norsk bjælkehytte. Storladent, udelukkende opført i træ og emmende af historie.

Den halvdystre stemning bliver heldigvis konstant elimineret af et kig ud over de bjergtagende rismarker, hvis storhed får turister fra nær og fjern til at trods talrige timers hårnålesving på hønsefyldte veje.

Imere end 2000 år har ifugaoerne, som befolkningen i bjergområdet nu kaldes, med primitive redskaber og deres ihærdige hænder formet dette unikke landskab, hvor ufatteligt det end synes, når man betragter de flere hundrede meters vertikale marker i kunstneriske udformninger og alverdens grønne nuancer.

Det er måske at tage munden fuld af ris, men at Banaue er det mest billedsmukke landbrugsområde på hele planeten, kan ifugaoerne have ret i.

Vovet affære

Flere steder er der mere end 40 plateauer med rismarker, der som en frodig trappe falder ned over bjergsiderne. Nogle steder er risene mørkegule, solbrandede og klar til at blive høstet. Andre steder er de stadig lysegrønne, slanke og ungdommelige.

Set fra et af de mange viewpoints på vej op mod skyerne fremstår scenariet nærmest guddommeligt.

Det lyder måske højtravende, men faktum er også, at man ikke skal være skræmt over at befinde sig tættere på himlen end jorden. Eller i det mindste ikke være bange for at snuble og falde flere meter ned på næste plateau, hvis man glemmer at holde tungen lige i munden på de indimellem forbi strætte smalle kanter i stampet ler og hjemmerørt beton.

Derfor skal man hverken lide af højdeskræk eller være dårligt gående, hvis man skal tage en af de guidede ture. Og en guide skal man for guds skyld ikke spare væk. Den forkerte sti eller en dumdristig smutvej kan betyde mange timers ekstra vandring i området. Og selv om ris smager godt, kræver de altså kogende vand for at blive spiselige.

Vandrestave er et must

En guide koster under 100 kroner for en dagstur, derfor vil det ganske enkelt være tåbeligt ikke at opleve rismarkerne med en lokal, der ud over at forklare alt om risens cyklus også kender alle de mange andre spiselige ting, der gemmer sig i terrænet. Vores guide, Darwin, kan i hvert fald finde godbidder overalt, hvor vi færdes.

- Dét der bruger de lokale i deres salter. Dét der er vores mest spiste bønner. Disse stængler bruger vi i stegte retter, og den snegl dér kan du selv regne ud, hvad man gør ved, fortæller Darwin, hvis navn



Bønderne spekulerer ikke på, at de arbejder i et af verdens smukkeste landbrugsområder. Derfor kan man spore forundring, når man falder bagover af benovelse, mens de blot koncentrerer sig om risplanterne.

giver mening, især når man ønsker at op-hæve tyngdeloven på vej over et vandfald via en forbyrderisk glat træstamme.

Han kender de fleste bønder i områdets blanding af oprindelige hytter og de mere prangende træskure med bliktag. Hans selskab gør det langt nemmere at vandre direkte ind i ifugaoernes dagligdag uden at føle, man på en eller anden måde forulemper dem med sin nysgerrighed og sit skydeklare kamera.

Og vigtigst af alt har han medbragt uundværlige vandrestave, der på de mest udfordrende strækninger er deres vægt



Det kræver gode nerver at trekke i Banaue. Selv om der er støbt stier, kan man sagtens glide og ryge flere meter ned.

RISTERRASSERNE

Banaues risterrasser er op til 2000 år gamle, formet af Batad-folket ud af Ifugao-bjergene på Luzon, Filippinerne hovedø. Terrasserne omtales - især af de lokale - som "Verdens ottende vidunder". Hovedparten af terrasserne, der befinder sig i ca. 1500 meters højde, menes udført med håndkraft. Ufatteligt, når man ved, at de dækker et område på 10.000 km² bjergsider. En fjerdedel af Danmarks størrelse.

Risterrasserne er et UNESCO World Heritage Site.

Markerne får vand fra et gammelt overrislingssystem, der henter sit vand i regnskoen og vandfald over terrasserne.

Risterrasserne kan opleves hele året rundt, men skulle være specielt flotte i december, hvor der er høstet, eller februar, hvor risen begynder at spire.



KORT: MIKKEL DAMSGÅRD PETERSEN

TEAM BENNS arrangerer rejser til Banaue enten som solouture eller som en del af en rundrejse, hvor man kan opleve risterrasserne, shoppingmetropolen Manila, delfinsvømning i Subic og strandferie på verdens bedste strand, White Beach, på Boracay. Prisen på rundrejsen starter fra 16.500 kroner inkl. fly og hotel. Læs mere på www.team-benns.com



værd i guld. Uden dem ville man med garanti have snublet med ansigtet først og derefter studeret lerbunden i terrasserne mere indgående end nogen historieinteresserede geolog.

Smukt hele året

En af de faktorer, der betyder, at Banaue er så imponerende, er uden tvivl, at seværdigheden stadig har en funktion. Det er ikke blot et århundrede gammelt levn eller et frilandsmuseum med statuer. Det er stadigvæk et spisekammer og et ekstremt vigtigt element i ifugaoernes liv. Dermed balancerer rismarkerne også et sted mellem at være en landskabsattraktion og et menneskeskabt vidunder. Uden at tage

munden for fuld kan man vist godt forsvare, at det er begge dele.

Ligeegyldigt hvilken tid på året, man besøger risterrasserne, vil ens sanser blive forkalet. For bønderne arbejder konstant med at udbedre skader på terrassernes vægge, fjerne ukrudt fra siderne eller naturligtvis med at plante eller så.

- Jeg kan ikke nævne et optimalt tidspunkt at besøge Banaue på. Under regntiden er her frodigt, i december, når der er høstet, står markerne helt flotte og rene. I januar og februar er risene begyndt at spire og skiller sig derfor ud fra markerne rengjorte, brune sider. I mine øjne er her smukt hele året, lovpriser Darwin.

Alt imens han morer sig over de pru-

stende turisters strabadser med at klatre op ad de mudrede stier og ikke skride til den ene eller anden side.

- Nu er vi snart oppe på toppen. Glæder til udsigten, for i dag har vi sjældent godt vejr, siger han for at lette stemningen, mens lungerne længere nede på stien er ved at kollapse og lægmsklerne hårde som granit.

Ris med dækmønster

Med et uforudsigeligt klima er vejruddigten typisk ikke meget værd. Klimaet er ofte så lumsk, at man kan starte turen i solskin og 10 minutter senere opleve et skybrud af en anden verden, forklarer Darwin.

Og man tror ham, når man ved selvsyn

har oplevet, hvordan en mørkeblå himmel forvandles til et dystert, mørkegråt maleri på få minutter, når regntunge skyer snigløber bjergtoppene med forbløffende hast.

Denne dag er vejrguderne dog venligt stemt, og i knap 2000 meters højde er det vanskeligt ikke at føle sig lidt høj og opløftet, når man skuer ud over århundreders stædigt landbrugsknokleri indrammet i smukt solskin.

Man kan sagtens se rismarkerne ved blot at køre op til et udsigtspunkt. Men det betaler sig at tage på vandretur og se området fra mere idylliske steder. Bemærk husene langs vejen ned til Banaue.



TEKST OG FOTO: SIMON STAUN
sim@fyens.dk